

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové, v právní věci žalobců a) **D.N.**, b) **I.N.**, oba zastoupeni Mgr. Janem Špačkem, advokátem se sídlem Praha 1, Revoluční 13, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, za účasti osoby zúčastněné na řízení Ing. P.S., MSc., **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.1.2014, č.j. RR/87/14,**

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24.1.2014, č.j. RR/87/14, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobcům náklady řízení ve výši 15.398 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jana Špačka, advokáta.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobci se žalobou domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24.1.2014, č.j. RR/87/14 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí proti rozhodnutí Městského úřadu Sušice (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne

21.10.2013, č.j. 7701/13/VYS (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby „*Rodinný dům + garáž*“ na pozemcích p.č. 2185, 2567/10, 2567/39, 2567/40 v k.ú. Prášily“.

II. Žaloba.

Žalobci žalobu odůvodnili tím, že byli zkráceni na svých právech postupem správních orgánů obou stupňů tím, že správní orgány obou stupňů nevedly spis v souladu ustanovením § 17 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Důsledkem tohoto vadného vedení spisu došlo k porušení procesních práv žalobců a současně toto vadné vedení spisu založilo nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Samotné rozhodnutí o umístění stavby je vadné, kdy jako dočasnou stavbu vymezuje stavbu, tato však není nijak časově omezena. Žalobci konstatovali, že dále napadají samotnou věcnou správnost vydaného územního rozhodnutí a to, že nebyl učiněn v územním rozhodnutí výrok v případě, kdy toto zákon vyžaduje.

Žalobci namítali, že vedení spisu bylo od počátku řízení nepřehledné a neprůkazné. Žalobci se dne 6.9.2013 dostavili k nahlédnutí do spisu k prvoinstančnímu orgánu. K dispozici se jim dostal spis, který nebyl nijak veden, nijak číslován, ve spise byly převážně výkresy datované z roku 2011, tyto však nebyly stavebním úřadem označeny jako součást spisu, ve spise nebyla vedena soupiska včetně součástí všech příloh. Žalobci proto požádali, aby tuto jejich námitku správní orgán zaprotokoloval do protokolu o nahlížení do spisu, což správní orgán učinil. Následně došlo k doložení nové verze projektů ze strany žadatele o územní rozhodnutí (patrně k výzvě správního orgánu prvního stupně ze dne 18.4.2013), taktéž ale u této nové verze projektů není zřejmé, kdy byly do spisu založeny konkrétní výkresy, když také v tomto případě stavební úřad založené výkresy neoznačil jako součást spisu. Otázkou také je, jakým způsobem bylo naloženo s dokumentací, která byla původně součástí spisu a nově již není. Námitku žalobců k vadně vedené dokumentaci správním orgánem zopakovali žalobci také do protokolu při ústním jednání dne 1.10.2013. Žalovaný k námitce žalobců týkající se vadného vedení spisu, uvedl pouze to, že „*není schopen posoudit, co bylo odvolatelům předloženo, spisový materiál předaný odvolacímu orgánu je kompletní včetně dokumentace zpracované podle vyhlášky č. 503/2006 Sb.*“ Podle § 17 správního řádu spis musí obsahovat soupis všech svých součástí včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy (a to od počátku řízení). Takovouto soupisku spis neobsahoval až do okamžiku podání odvolání ze strany žalobců. V okamžiku podání odvolání ze strany žalobců byla tato soupiska pravděpodobně prvoinstančním orgánem dodatečně vyhotovena. Ze samotné soupisky dokumentů, která je psána rukou, je zřejmé, že byla sepsána ex post, tedy dodatečně při předání spisu k odvolacímu orgánu. Žalobci pak poprvé viděli očíslované dokumenty až při nahlížení do spisu u odvolacího správního orgánu dne 3.2.2014. Jednotlivé dokumenty však byly očíslovány pouze tužkou (nikoliv např. propiskou). Některé dokumenty obsažené ve spise pak na soupisce uvedeny vůbec nejsou. Pro příklad v soupisce není vůbec uváděno, že spis zahrnuje závazné stanovisko HZS Plzeňského kraje ÚO Klatovy ze dne 6.3.2013, závazné stanovisko Správy národního parku a chráněné krajinné oblasti Šumava ze dne 30.1.2013, stanovisko Správy národního parku a chráněné krajinné oblasti Šumava ze dne 21.12.2010 (souhlas za majitele k parc. č. 2592/1 v k.ú. Prášily), stanovisko Správy národního

parku a chráněné krajinné oblasti Šumava ze dne 27.12.2011, dokument Policie ČR, Krajské ředitelství policii Plzeňského kraje ze dne 29.7.2013 k vedení tlakové kanalizační přípojky přes pozemek č. 2581 k.ú. Prášily, atd. Ze soupisky tedy možné nijak ověřit, jak konkrétně žadatel doplnil své podání, kdy jaké dokumenty doložil, atp. V případě, že žadatel podával žádost, resp. její opravu na několikrát, bylo pro žalobce prakticky vyloučené se k danému záměru kvalifikovaně vyjádřit. Z totožného důvodu je nepřezkoumatelné, co konkrétně bylo předloženo dotčeným orgánům za dokumenty a k čemu se dotčené orgány mohly v daném čase vyjádřit. Žalobci nesouhlasí ani stvrzením žalovaného, že odvolací orgán není schopen posoudit, co bylo odvolatelům při nahlížení do spisu předloženo. Odvolací orgán totiž předmětný spis (a to bez soupisky s uvedením příloh žádosti o vydání územního povolení a očíslování dokumentů, bez označení projektů ze strany stavebního úřadu, které stavebník dodal do spisu) měl k dispozici již v červnu 2013 v okamžiku, kdy rozhodoval o podaném odvolání ze strany žadatelů o vydání územního rozhodnutí. Také v tomto okamžiku nebyl spis řádně veden. Přílohy žádosti o vydání územního povolení (výkresy) také nejsou opatřeny potvrzením stavebního úřadu o doručení do spisu. Žalobci mají za to, že takovéto vedení spisu umožňovalo dodatečnou manipulaci s těmito přílohami. Žalobci např. v průběhu územního řízení pořídili ze spisu kopii projektové dokumentace, která však v aktuálním spise již podle jejich zjištění obsažena není (např. situační výkres datovaný k 11/2010, na kterém vůbec není zakreslena opěrná zeď, a na kterém je ve zcela jiné poloze zakreslen umístěvaný rodinný dům). Vedení spisu, kdy jednak nebyla od založení spisu vedena soupiska dokumentů včetně data doručení, příloh žádosti a dále kdy výkresy podané s žádostí o vydání územního rozhodnutí nebyly opatřeny potvrzením stavebního úřadu o datu jejich doručení do spisu, takovéto manipulace se spisem umožňovaly. Minimálně do okamžiku podání odvolání byl spis veden zcela nepřehledně, čímž správní orgán porušil ustanovení §17 správního řádu, znemožnil žalobcům řádně uplatnit jejich práva v řízení a založil nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí z důvodu, že nelze přezkoumat k jakým dokumentům a kdy se mohli vyjádřit dotčené orgány.

Žalobci dále namítali, že samotné rozhodnutí orgánu prvního stupně je vadné, kdy jako součást umístěvané stavby rodinného domu vymezuje stavbu žumpy jako „dočasnou stavbu“. Tato dočasná stavba však není nijak časově omezena. Konkrétně rozhodnutí o umístění stavby stanoví, že na pozemku bude realizována dočasná stavba na vyvážení, kdy po realizaci napojovacího bodu (což má být údajně provedeno po vyřešení majetkoprávních vztahů) se stavba napojí na kanalizační řad obce. Podle ustanovení § 2 odst. 3 stavebního zákona je dočasnou stavbou stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání. Žalobci mají za to, že neuvedení časového omezení dočasné stavby je v rozporu s podstatou tohoto institutu, neboť nedošlo k časovému omezení trvání této stavby. Komentář ke stavebnímu zákonu k tomu uvádí, že doba trvání by měla být uvedena konkrétně, aby byla zjištělná. Aby nedošlo k tomu, že se ze stavby dočasné stane stavba trvalá. Doba trvání stavby se určí pevným datem, případně stanovením lhůty a okamžiku, od kterého se počítá (typicky právní moc) nebo návazností na určitou skutečnost, která má svůj odraz v čase. Vedle toho by mělo být výslovně uvedeno, že se jedná o dočasnou stavbu se současným uvedením doby trvání této dočastnosti. U staveb dočasných stavební úřad stanoví lhůtu pro odstranění stavby a následný způsob úpravy území (Roztočil, A., Hrušová, K., Lachmann, M., Potěšil, L.: Stavební zákon. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 842 s.). Žalobci uvedli, že mají za to, že při takovémto způsobu vymezení stavby se z této „dočasné“ stavby může stát stavba trvalá (v minulosti např. vydalo Ministerstvo pro místní rozvoj ČR v stanovisko, ve

kterém se konstatuje, že dříve povolené dočasné stavby, u nichž nebyla stanovena konkrétní doba trvání, je nutno považovat za stavby trvalé). S ohledem na místní poměry, kdy z pozemků žadatelů o vydání územního rozhodnutí stéká voda na pozemek žalobců, hrozí, že v případě budoucí propustnosti této stavby bude stékat kontaminovaná voda přímo na pozemek žalobců, případně z dlouhodobého hlediska hrozí kontaminace podzemních vod. Žalobci tedy s takovou to stavbou, pokud může na ni být nahlíženo jako na stavbu trvalou, v žádném případě nesouhlasí. Správní orgány tedy pochybily, když tuto stavbu v rozporu s ustanovením § 2 odst. 3 stavebního zákona vymezily jako dočasnou, když nevymezily dobu jejího užívání (de facto se tedy může jednat o stavbu trvalou a takto tedy případně měla být v územním řízení umístěována). Správní orgány byly povinny jednoznačně časově omezit dobu trvání této stavby. Časové vymezení trvání stavby, které správní orgány provedly (tedy její „dočasné“ trvání do napojení objektu do obecní kanalizace „po vyřešení majetkoprávních vztahů“), je zcela neurčitě. Z důvodu, že u „dočasné stavby žumpy“ nebyla v územním rozhodnutí vymezena doba jejího užívání, není tedy jasné, zda se dotčené orgány vyjadřovaly k této stavbě jako k dočasné stavbě nebo jako ke stavbě trvalé. Také z tohoto důvodu podle názoru žalobců trpí napadené rozhodnutí vadou, neboť nelze přezkoumat vyjádření dotčených orgánů v této věci.

Žalobci dále namítali, že stavba je umístěna na stejném místě jako původní dům, pouze pootočená. Toto však neodpovídá zákresu v situační mapě, ze které je zřejmé, že stavba se nejen pootočila, ale také významně posunula k objektu žalobců. S ohledem na to mají žalobci vážné pochybnosti ohledně toho, zda se správní orgány konkrétním umístěním stavby a důsledky s novým umístěním stavby (mimo stávající základy) jakož i samotnými námitkami žalobců vznesenými v řízení vůbec zabývaly. Žalobci mají za to, že správní orgány před vydáním územního rozhodnutí nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nutném pro vydání územního rozhodnutí. Žalobci v územním řízení namítali, že územním rozhodnutím se stavba přibližuje k jejich objektu, a že není postavena na stávajících základech. Z tohoto dovozují řadu negativních důsledků pro objekt v jejich vlastnictví, mimo jiné např. to, že novým umístěním staveb a provedením terénních úprav dojde ke změně odtokových poměrů v lokalitě, že s ohledem na převažující směr větrů v dané lokalitě budou v důsledku posunutí a natočení stavby proudit kouře a spaliny z komína nově umístěovaného rodinného domu do ložnic jejich objektu, že přiblížením stavby dojde ke ztrátě soukromí žalobců. V dané lokalitě je velice podmáčený terén (prakticky bažina), kdy v kombinaci provedením terénních úprav (níže), s umístěním stavby garáže na pozemku parc.č. 2567/10 (kde v tomto okamžiku žádná stavba není), s umístěním rodinného domu mimo stávající základy a s umístěním opěrné zdi v délce 17 metrů nepochybně dojde k narušení současných odtokových poměrů, a to v neprospěch žalobců. Z pozemku žadatelů bude po provedení stavby a terénních úprav stékat voda téměř výhradně na pozemky žalobců. Žalobci mají dále za to, že územní rozhodnutí se mělo zabývat také samotnými terénními úpravami, které žadatelé o územní rozhodnutí popisují v technické zprávě k žádosti o územní rozhodnutí. Tyto se týkají také samotných odtokových poměrů v dané lokalitě. Prvoinstanční rozhodnutí se však o terénních úpravách nijak nezmiňuje. Žadatelé o vydání územního rozhodnutí přitom plánují v místě stavby provést terénní úpravu za účelem vytvoření lokální roviny, „která bude mít niveletu zhruba 110 cm nad úrovní přilehlé místní komunikace“. S ohledem na rozsah zvažovaných terénních úprav a současně společnou hranici pozemku s veřejnou pozemní komunikací mělo být podle názoru žalobců v územním rozhodnutí o těchto terénních

úpravách rozhodováno, resp. jejich provedení je podle názoru žalobců podmíněno územním rozhodnutím. V prvoinstančním rozhodnutí však jakýkoliv výrok o terénních úpravách chybí.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobci uvádějí, že byli zkráceni na svých právech postupem orgánů obou stupňů tím, že správní orgány obou stupňů nevedly spis v souladu s § 17 správního řádu. Důsledkem vadného vedení spisu došlo k porušení procesních práv žalobců a současně toto vadné vedení spisu založilo nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalovaný k tomu uvádí, že žalobci uvedli, že při vedení spisu pochybily orgány obou stupňů, ale v žalobě jsou popsána pouze pochybení prvestupňového orgánu. Žalobci dále uvádějí, že není zřejmé, kdy byly do spisu založeny konkrétní výkresy, otázkou také je, jakým způsobem bylo naloženo s dokumentací, která byla původně součástí spisu. K tomuto je třeba uvést, že kontrolu toho, zda je předložená dokumentace kompletní a zpracovaná v souladu s právními předpisy, provádí stavební úřad a nikoliv ostatní účastníci řízení. Pokud stavební úřad vyzval žadatele k odstranění nedostatků žádosti, pak opět pouze stavební úřad může zkontrolovat, zda žadatel vytýkané nedostatky odstranil. Poté, co stavební úřad zhodnotil, že žadatel odstranil nedostatky žádosti, teprve poté oznámil zahájení řízení všem známým účastníkům řízení a dotčených orgánům. Zde je třeba zdůraznit, že když se žalobci seznamovali s podklady pro vydání rozhodnutí, byla k dispozici již kompletní dokumentace a žalobci tedy měli k dispozici podklady, na základě kterých stavební úřad rozhodoval. Také je třeba uvést, že každá písemnost přijatá stavebním úřadem má podací razítko s datem doručení a každá písemnost vyhotovená stavebním úřadem a odesílaná účastníkům řízení obsahuje označení „vypraveno dne“. Z tohoto je tedy dostatečně seznatelné chronologické seřazení jednotlivých součástí spisu. Žalovaný k tomu nyní může uvést, že spis stavebního úřadu obsahuje soupis všech jeho součástí tak, jak je to uvedeno v § 17 správního řádu. Pokud žalobci tvrdí, že některé dokumenty nejsou na soupisce uvedeny (př. závazná stanoviska), tak k tomu je třeba uvést, že tyto se nacházejí v dokladové části předložené dokumentace, jsou tedy součástí této dokumentace, a tudíž se neuvádějí do soupisu písemností spisu. Žalobci pak také uvádí, že tedy není zřejmé, co konkrétně bylo předloženo dotčeným orgánům za dokumenty a k čemu se dotčené orgány vyjadřovaly. K tomuto je třeba říci, že z usnesení stavebního úřadu ze dne 18.4.2013 je zřejmé, že došlo k odstranění formálních nedostatků dokumentace, po věcné stránce se na povoleném záměru nic neměnilo. Stavební úřad ve svém rozhodnutí uvádí, že zajistil vzájemný soulad stanovisek dotčených orgánů, je tedy zřejmé, že se touto otázkou zabýval. V odvolání žalobci pak takovýto postup ani nenapadali. Žalovaný je pak toho názoru, že tato námitka nespadá do okruhu námitek, které mohli žalobci v řízení uplatnit ve smyslu § 89 odst. 4 stavebního zákona, když z ničeho nevyplývá přímé dotčení jejich práv. Dotčené orgány byly stejně jako účastníci řízení, vyrozuměny o zahájení řízení a mohly se zúčastnit ústního jednání a uplatnit zde svoje závazná stanoviska, pokud by měly jakékoliv pochybnosti o správnosti svého předchozího postupu. K této námitce žalovaný shrnuje, že spis stavebního úřadu obsahuje soupis všech jeho součástí tak, jak je to uvedeno v § 17 správního řádu, vyplývá to i z důkazu navrženého žalobci - ručně psané soupisky pořízené při nahlížení do spisu dne 3.2.2014. Jako druhou námitku žalobci uvádějí, že rozhodnutí je vadné, když jako dočasnou stavbu vymezuje stavbu, tato však není nijak časově omezena, žalobci tím mají na mysli stavbu žumpy. Žalovaný je toho názoru, že tato námitka nespadá do okruhu námitek, které mohli žalobci v

řízení uplatnit ve smyslu § 89 odst. 4 stavebního zákona, když z ničeho nevyplývá přímé dotčení jejich práv, žalobci toto nenamítali ani v podaném odvolání, o otázce dočasnosti žumpy se nezmiňovali ani ve svých námitkách podaných do řízení před prvostupňovým orgánem. Obecně lze k problematice povolování žump uvést, že v podstatě nikdo si nemůže být jist tím, jak dlouho bude moci povolenou žumpu užívat - kdykoliv totiž vlastníkově stavebního pozemku nebo staveb, na kterých vznikají nebo mohou vznikat odpadní vody, může být podle § 3 odst. 8 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, nařízeno připojení na kanalizaci a tím tedy dojde k likvidaci již povolené jímky, byť by byla povolena jako stavba trvalá. Jako třetí námitku uvádějí žalobci absenci výroku o terénních úpravách, když v místě stavby dojde k terénním úpravám za účelem vytvoření lokální roviny, „která bude mít niveletu zhruba 110 cm nad úrovní přilehlé místní komunikace“. Žalovaný k tomu uvádí, že se zde v žádném případě nejedná o terénní úpravy ve smyslu § 3 odst. 1 stavebního zákona, tyto úpravy pozemku nejsou samostatným stavebním úkonem, neprovádějí se samy o sobě, ale vznikají v souvislosti s výstavbou nové stavby, protože stavba vzniká ve svažitém terénu, což se dá vyčíst z technické zprávy, ze které žalobci citují. Takové úpravy pozemku pak jsou součástí stavby, a proto se o nich nerozhoduje samostatným výrokem. Žalobci také uvádějí, že když je v žalovaném rozhodnutí uvedeno, že stavba je umístěna na stejném místě jako původní dům, pouze pootočená, tak to neodpovídá zákresu v situační mapě, protože stavba se nejen pootočila, ale také významně posunula k objektu žalobců. S ohledem na to mají žalobci pochybnosti o tom, zda se správní orgány zabývaly důsledky konkrétním umístěním stavby, jakož i samotnými námitkami žalobců. Žalovaný k tomu uvádí, že v žalovaném rozhodnutí je otázka polohy stavby zmiňována v souvislosti s vyústěním komína a směrem kouře, nikoli v souvislosti s tím, že by se napadeným rozhodnutím přesně uváděla poloha umístění stavby, to je uvedeno v prvostupňovém rozhodnutí v souladu s ustanovením § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb. Žalobci pak konkrétně neuvádějí, jak jsou jejich práva přímo dotčena tím, že se stavba významně posunula k objektu žalobců a co myslí slovem „významně“ když mezi jejich rodinným domem a nově navrhovanou stavbou rodinného domu je vzdálenost 21,50 m (údaj z výroku prvostupňového rozhodnutí). K pochybnostem žalobců o tom, zda se správní orgány zabývaly jejich námitkami lze uvést, že jak rozhodnutí stavebního úřadu tak i rozhodnutí žalovaného obsahují v odůvodnění vypořádání se s námitkami žalobců.

IV.

Vyjádření účastníků při soudním jednání.

Při soudním jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních. Žalobci nově uplatnili námitku podjatost oprávněné úřední osoby vyřizující věc u prvoinstančního správního orgánu.

V.

Posouzení věci soudem.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.r.s.), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a), b) a d), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno (§ 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona).

Účelem účastenství podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona je, umožnit osobě, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, seznámit se s navrhovanou stavbou a jejím navrženým umístěním v území tak, aby mohla, v případě hrozícího přímého dotčení svých věcných práv, zabránit vydání územního rozhodnutí a tím odvrátit negativní přímé dopady umístění stavby do svých práv. Za tím účelem musí být účastníku řízení poskytnuta reálná možnost vznášet v územním řízení námitky.

Oprávnění účastníka řízení vznést námitky, v rozsahu předvídaném v ustanovení § 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona, odpovídá povinnost správního orgánu tyto námitky vypořádat. V ustanovení § 89 odst. 5 věta první stavebního zákona je výslovně uvedeno, že o námitce, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad rozhodne na základě obecných požadavků na výstavbu, obecných požadavků na využití území, závazných stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti.

Pro posuzování námitek účastníků řízení je podstatné i znění ustanovení § 90 písm. e) a § 92 odst. 2 stavebního zákona. Podle prvního ze zmíněných ustanovení v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení. Podle druhého ze zmíněných ustanovení, není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90, nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.

Z právě citovaných ustanovení stavebního zákona vyplývá, že stavební úřad nemůže vydat územní rozhodnutí, pokud neopatří takové důkazy, na základě kterých bude možné dospět k jednoznačnému závěru, že k přímému dotčení vlastnického nebo jiné věcného práva k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich vydáním územního rozhodnutí nedoručí. Nebo k závěru, že k přímému dotčení vlastnického nebo jiné věcného práva k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich sice dojde, avšak dotčený je tuto skutečnost z hlediska soukromoprávního či veřejnoprávního povinen trpět.

V souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu pak úvahy a závěry správních orgánů musejí nalézt svůj odraz v odůvodnění správních rozhodnutí. Podle právě zmíněného ustanovení je totiž nezbytné v odůvodnění správního rozhodnutí uvést důvody výroku nebo

výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

B.

Soud neshledal důvodnými námitky žalobců o nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro porušení ustanovení § 17 odst. 1 správního řádu.

Podle § 17 odst. 1 správního řádu se v každé věci zakládá spis. Každý spis musí být označen spisovou značkou. Spis tvoří zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, které se vztahují k dané věci. Přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. Spis musí obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy.

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s., kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 65 odst. 2 s.ř.s.).

Na základě ustanovení § 65 odst. 1 a 2 s.ř.s. je nezbytné dospět k závěru, že účastník řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona může být se žalobou úspěšný tehdy, pokud prokáže, že územním rozhodnutím, resp. napadeným rozhodnutím, bude jeho věcné právo přímo dotčeno, nebo že byl ve správním řízení zkrácen na svých procesních právech způsobem, že to mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Smyslem ustanovení § 17 odst. 1 správního řádu je umožnit účastníkům řízení seznámit se v přehledné podobě zejména s podklady pro vydání správního řízení, v územním řízení zejména s dokumentací pro vydání územního rozhodnutí tak, aby na základě obsahu spisu mohli řádně hájit své práva. V případě účastníka řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona mu umožnit uplatnit námitky ve smyslu ustanovení § 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona. Pokud by účastníku řízení bylo znemožněno seznámení se s podklady správního rozhodnutí, zejména seznámení se s dokumentací pro vydání územního rozhodnutí, bylo by nezbytné dospět k závěru, že došlo k jeho zkrácení na procesních právech způsobem, že to mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ne každé porušení ustanovení § 17 odst. 1 správního řádu je tak způsobilé zapříčinit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

V nyní souzené věci žalobci uvedli, že „v průběhu územního řízení pořídili ze spisu kopii projektové dokumentace, která však v aktuálním spise již podle jejich zjištění není“, „minimálně do okamžiku podání odvolání byl spis veden zcela nepřehledně“, a „poprvé viděli očíslované dokumenty až při nahlížení do spisu u odvolacího orgánu dne 3.2.2014“.

Na základě těchto vyjádření žalobců má soud za to, že tedy nejpozději dne 3.2.2014 se žalobci měli možnost seznámit s veškerými podklady správních rozhodnutí, zejména s dokumentací pro vydání územního rozhodnutí.

Žalobci tak v průběhu správního řízení mohli na základě seznámení se s těmito podklady formulovat své námitky ve smyslu ustanovení § 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona. I případné porušení ustanovení § 17 odst. 1 správního řádu tak nebylo způsobilé zapříčinit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

C.

Soud neshledal důvodnými ani námitky žalobců o nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu „*vymezení stavby žumpy jako dočasné stavby při jejím časovém neomezení*“.

V prvoinstančním rozhodnutí bylo ve výroku I. v části „*Druh a účel umísťované stavby*“ uvedeno: „*V místě se nenachází obecní kanalizace, a proto na pozemku bude realizována dočasná žumpa na vyvážení – po realizaci napojovacího bodu (bude provedeno po vyřešení majetkoprávních vztahů) se stavba rodinného domu napojí na kanalizační řad obce*“. V části „*Umístění stavby na pozemku*“ bylo i odkazem na situační výkres „*situace*“ v měřítku 1:500 vymezeno prostorové umístění žumpy. V části „*Určení prostorového řešení stavby*“ bylo uvedeno: „*Dočasná žumpa na vyvážení je navržena o objemu 15,0 m³ (půdorysných rozměrů 4,15 x 2,00 m) jako typový plastový výrobek 12,5/14,7 m³*“. V podmínkách pro umístění stavby bylo uvedeno: „*Odkanalizování bude provedeno do dočasné žumpy na vyvážení. Po realizaci napojovacího bodu se stavba napojí na kanalizační řad obce – bude provedeno po vyřešení majetkových vztahů*“.

S ohledem na to, že „*dočasnost*“ žumpy byla vázána na skutečnost, která za určitých okolností nemusí nastat, tj. nemusí dojít k napojení na kanalizační řad obce, může být ve svém důsledku stavba žumpy stavbou trvalou.

Tato skutečnost však nijak neprokazuje přímé dotčení věcných práv žalobců umístěním této stavby ve smyslu ustanovení § 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona. „*Dočasnost*“ či „*trvalost*“ žumpy sama o sobě přímé dotčení práv žalobců nedokládá. Žalobcům nic nebránilo v tom, aby konkrétní námitky proti umístění stavby žumpy vznesli. Tedy, aby uvedli, jakým způsobem mohou být eventuálně „*trvalým*“ umístěním stavby žumpy dotčeni na svých věcných právech.

D.

Žalobci v průběhu správního řízení uplatnili námitky ve smyslu ustanovení § 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona, když vznesli obavy o přímém dotčení jejich věcných práv umístěnou stavbou.

V odvolání namítali, že „*provozováním topného systému budou vypouštěny kouřové plyny a posunutím stavby směrem k jejich domu budou ohroženi na zdraví. Vítr vane převážně právě směrem k jejich objektu a kouř bude vnikat do jejich ložnic. Jejich předci věděli, proč*

byly sousedící domy právě takto natočeny a vzdáleny od sebe“. Dále namítali, že „*lokalita v místě stavby je podmáčena a posunutí stavby na jiné místo může způsobit sesuvy půdy a zaplavování povrchovou vodou okolní pozemky“.*

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k první námitce uvedl: „*Stavba rodinného domu je umístěna na stejném místě jako původní dům, pouze je pootočena. Vyústění komína je tudíž navrženo v původním místě, a protože komín přesahuje hřeben stavby jejím pootočením se směr kouře nemění. Stavba je umístěna v souladu se stavebním zákonem a jeho prováděcími předpisy, zejména vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území ve znění pozdějších předpisů“.*

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí ke druhé námitce uvedl: „*Umístěním stavby na místě původních staveb nedojde ke změně odtokových poměrů“.*

Povinností žalovaného bylo prokázat, že námitky žalobců nejsou důvodné, nebo důvodné sice jsou, avšak žalobci jsou povinni tento stav trpět. Tj. prokázat, že umisťovaná stavba nemůže zapříčinit „*ohrožení kouřovými plyny“* ani „*ohrožení sesuvy půdy a zaplavováním“*, nebo že k „*ohrožení kouřovými plyny“* nebo „*ohrožení sesuvy půdy a zaplavováním“* sice může dojít, avšak žalobci nejsou z hlediska soukromoprávního či veřejnoprávního oprávnění proti této skutečnosti brojit.

Pokud jde o první námitku, skutečnost, že je „*vyústění komína navrženo v původním místě a směr kouře se nemění“* nijak nevyvrací možnost ohrožení žalobců „*kouřovými plyny“*. Pokud jde pak o konstataci souladu umístění stavby s právními předpisy, její obecná podoba nevypovídá nic o tom, že žalobci nemohou být „*kouřovými plyny“* dotčeni ani o tom, že případné své dotčení jsou povinni trpět.

Pokud jde o druhou námitku, prostá konstatace, že „*umístěním stavby na místě původních staveb nedojde ke změně odtokových poměrů“*, nevypovídá nic o tom, zda může dojít k ohrožení věcných práv žalobců „*sesuvy půdy a zaplavováním“*. V této souvislosti je nutné zmínit, že jsou-li součástí umisťované stavby i „*terénní úpravy“*, je nezbytné, aby námitky žalobců vůči umístění stavby byly posouzeny komplexně ve vztahu ke všem „*součástíem“* stavby, resp. rozsahu stavby uvedeného zejména v dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí.

Ze závěrů uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný s odvolacími námitkami žalobců řádně nevypořádal. Došlo k porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Vzhledem k neexistenci způsobilých podkladů pro vydání rozhodnutí nelze ověřit správnost závěrů o tom, že k namítanému ohrožení věcných práv žalobců nedojde.

Z provedených citací odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný nedostál svým povinností vyplývajícím mu z ustanovení § 89 odst. 5 věta první, § 90 písm. e) a § 92 odst. 2 stavebního zákona. Namísto toho, aby obstaral důkazy, na základě kterých bude možné dospět k jednoznačnému závěru, že k přímému dotčení vlastnického práva žalobců nedojde, nebo k závěru, že k přímému dotčení vlastnického práva žalobců sice dojde, avšak žalobci jsou tuto skutečnost z hlediska soukromoprávního či veřejnoprávního povinni

trpět, opřel se při svých závěrech o nedůvodnosti námitek žalobců toliko o řádně nepodložené závěry.

Je nutné uzavřít, že se žalovaný dopustil závažného procesního pochybení, když v potřebném rozsahu vůbec neprováděl dokazování. Toto procesní pochybení mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť územní rozhodnutí lze vydat pouze tehdy, pokud záměr žadatele je v souladu s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení. Důkazy prokazující, že k přímému dotčení vlastnického práva žalobců nedojde, ve správním řízení provedeny nebyly. Nelze tudíž dospět k závěru, že žalobci umístěním a realizací záměru nebudou na svých právech přímo dotčeni. Za této situace nebylo možné přistoupit k zamítnutí odvolání žalobců.

E.

Soud nepřezkoumával zákonnost napadeného rozhodnutí z pohledu námítky podjatosti oprávněné úřední osoby vyřizující věc u prvoinstančního správního orgánu, neboť tato námitka byla žalobci uplatněna až při soudním jednání konaném dne 11.2.2014, tedy opožděně.

VI.

Rozhodnutí soudu.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů.

Nad rámec důkazů, které byly provedeny při soudním jednání, soud neprovedl další účastníky navržené důkazy, neboť provedení těchto důkazů nebylo třeba k posouzení důvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení.

Žalobci měli ve věci plný úspěch, a proto jim soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč, když návrh na přiznání odkladného účinku žalobě nebyl shledán důvodným, a odměně advokáta za 3 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d), když advokát jménem žalobců podal žalobu, a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když se advokát zúčastnil soudního jednání. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, činí sazba za

jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za tři úkony právní služby tak odpůrci přísluší náhrada ve výši 9.300 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za tři úkony částku ve výši 900 Kč. Náklady řízení dále spočívají náhradě jízdních výdajů. Jízdní výdaje podle § 157 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb. spočívají v základní náhradě za každý 1 km jízdy a náhradě výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu. Podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 435/2013 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, činí sazba základní náhrady za používání silničních motorových vozidel u osobních silničních motorových vozidel 3,70 Kč. Advokát uskutečnil cestu Úvaly-Plzeň a zpět v délce 240 km. Sazba základní náhrady proto činí 888 Kč. Náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu, při průměrné spotřebě 8,2 litru motorové nafty na 100 Km, jak vyplývá z fotokopie technického průkazu použitého motorového vozidla, výše průměrné ceny za 1 litr, tj. 36,10 Kč u motorové nafty (§ 4 písm. c) vyhlášky č. 328/2014 Sb.), při ujetí 240 km (spotřebováno 19,68 litru motorové nafty) činí 710 Kč. Podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu advokátu náleží náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět. Advokát cestou k soudnímu jednání Úvaly-Plzeň a zpět promeškal čas v rozsahu 6 půlhodin, a proto soud žalobci přiznal částku ve výši 600 Kč (§ 14 odst. 3 advokátního tarifu). Náklady řízení tedy činí částku ve výši 15.398 Kč.

Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení odůvodňovaly, proto rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 11. února 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová